

ninger, som jeg kunde have at gjøre, skal jeg ikke komme ind paa, da jeg i saa Henseende kan slutte mig til den første ærede Taler (Drejer): Kun skal jeg med en anden æret Taler (Christensen) fremsætte det Ønske, at der maa blive nedsat et Udvalg, da Sagen trænger til en gennemgaaende Drøftelse, hvis det, man tilsigter, skal naaes.

Drejer: Jeg skal blot med Hensyn til, hvad den næstforegaaende Taler (Thalbitzer) htvrede, bemærke, at det ogsaa er min Mening, at man strengt skal skjelne mellem offentlige og private Veie; men jeg troer, at man neppe kommer til mere bestemt at skjelne derimellem, naar man holder sig til Ordet „udelukkende“. Det er nemlig vistnok utvivlsomt, at der foruden de Veie, som kunne siges at være til udelukkende Brug for en enkelt Grundbesidder, og saa er andre Veie, som i fuldt Maal have den hele Character af private Veie. — Naar den ærede Taler meente, at det vilde være rigtigere, at Kjendelsen i første Instans blev affagt af de Delegerede; men derimod blev affagt af Amtsrådet i sin Heelhed, naar Sagen indankedes for dette, saa skal jeg tillade mig at bemærke, at han motiverede den første Deel, nemlig at Sogneforstanderskaberne skulde overlade Afgjørelsen af Kjendelsen til de Delegerede, derved, at Sogneforstanderskaberne manglede den fornødne Kundskab og derfor bleve nødsagede til at gaae efter de Delegeredes Beretning. Skal dette imidlertid være et vægtigt Motiv, kan det ikke nægtes, at det i endnu langt højere Grad gjælder med Hensyn til Amtsrådet. Sogneforstanderskabets Medlemmer kjende dog i Reglen de locale Forhold, Amtsrådet i sin Heelhed derimod sjelden eller aldrig, og Amtsrådet er altsaa i højere Grad udsat for at maatte holde sig til de Delegeredes Beretning. Forøvrigt skal jeg gjentage, at Hovedmanglen er den, at Loven gaaer ud fra en feilagtig Forudsætning. Den gaaer nemlig ud fra, at der allerede foreligger en Afgjørelse af, hvad der er privat Veie og hvad ikke. Dette er imidlertid ikke Tilfældet; og efter min Formening kan det Spørgsmaal ogsaa kun afgjøres i hvert enkelt Tilfælde, hvor Loven skal anvendes; dette Spørgsmaal vil nu meget let

reises, saalænge de private Veie bestemmes som de, til hvilke Nogen er „udelukkende“ berettiget, og saa er derved Lovens Virksomhed foreløbig standset. Jeg troer derfor, at man, hvis man vil have den fulde Benyttelse af Loven i dens iøvrigt noget indskrænkede Stikelse, maa have denne Betegnelse ud paa en eller anden Maade.

Indenrigsministeren: Det er aldeles nødvendigt, naar denne Lov ikke skal faae ganske andre Dimensioner, end den er tilsigtet, at man strengt holder sig til de egentlig private Veie, og de Udtryk, som ere brugte i § 1, sigte netop til strengt at fastholde dette Begreb af private Veie, for hvilke Loven udelukkende er bestemt at skulle gjælde. Man maa vel erindre, at det aldeles ikke kan være denne Lovs Hensigt i de forskjellige Tilfælde at afgjøre, hvad der er private Veie, og hvad ikke; opstaaer der Spørgsmaal om, hvorvidt en Veie er privat eller ikke, maa det afgjøres ved Domstolene, og dertil henviser ogsaa Loven, naar den siger, at forsaavidt der opstaaer Spørgsmaal om Berettigelsen til at benytte en Veie, kan Sogneforstanderskabet ikke afgjøre Spørgsmaalet, men det skal bringes for Domstolene. Det er vist, at man forjæves vilde bestrebe sig for at give en Definition, som nogenlunde kunde passe paa de Veie, denne Lov skal angaae, naar man ikke strengt holder sig til, at det er private Veie, det vil sige, saadanne Veie, som ere til udelukkende Brug for flere; er det en Veie af den Bestaaffenhed, saa maa disse flere, naar de derom ere enige, kunne affærre den, saa at den virkelig bliver til udelukkende Brug for dem; er den derimod ikke af den Bestaaffenhed, er det en Veie, der staaer aaben for den offentlige Færdsel, og ikke kan affærres, saa er den ikke privat, men offentlig og kan altsaa ikke komme ind under denne Lov. En æret Taler (Drejer) har meent, at det ikke var tilstrækkelig, at Vedkommende opgav, hvem han ønskede indkaldte til en saadan Aftedsforretning, og at disse bleve specielt tilfagte, men at det var nødvendigt, at Sagen tillige blev kjendtgjort ved Kirkestævne. Man er imidlertid i denne Lov, som angaaer aldeles private Sager, der i Regelen ikke ere af stor Bety-